

Ons eerste TV-mis "life"

Veertien dagen voor de TV-mis, gezongen door het Effatakoor, had ik een leerzaam gesprek met twee zangers. Als buitenstaanders kan je moeilijk inschatten hoeveel inspanningen er moeten voor gedaan worden. Behalve de repetities: de verplaatsingen naar Brussel, twee dagen na elkaar per trein en pedibus, uren rechtstaan en wachten, een volledige "generale" van de mis in "kostuum"... En ... ze doen het allemaal graag! En dat zie je!

Op zondag 18 februari reden we naar Brussel het koor achterna. Ik had geen idee dat er in een zijstraat van de Anspachlaan een kerk was, en ze was er!

Eens gezeten vroeg ik aan de dame naast mij of de mis hier altijd in het Nederlands wordt opgedragen of beurtelings in het Frans. Waarop zij me kordaat antwoordde dat zij er 30 jaar geleden hard voor gevochten had om er hier een Vlaamse kerk van te maken. Gezien mijn gemengde taal-afkomst heb ik braaf gezwegen tegen deze oude strijdlustige dame.

Het koor, onder leiding van Guido, heeft iets gepresteerd dat op film mag bewaard worden! Het was formidabel mooi, en als dat zo blijft zal ik een woordenboek met superlatieven moeten kopen. Echt ... zoveel emotie tijdens "Wees hier aanwezig", het offerandelied en het tafelgebed "Thuma Mina". De canon was meesterlijk, en dan het zo mooie nieuw lied bij de voorbeden (voor het eerst gehoord tijdens de Effataviering de avond ervoor).

Het is altijd de moeite vreemde mensen hun hoofd te zien omdraaien wanneer Guido een solo zingt. Zo een stem is een zegen van God.

Viool en klavier waren zondermeer perfect en zeer geïnspireerd. Wat een muzikanten!

Voor de gelegenheid was er een "duo" voorgangers, die goed te woord waren, en die wellicht aan de kijkers de indruk gaven dat wij toch zo geen tekort aan priesters hebben.

Omdat iedereen zijn mening mag uiten: ik heb minder genoten van de homilie, volledig ingekaderd in de momentopname "Carnaval". Dit is waarschijnlijk meer televisueel dan de duidelijke evangelie-boodschap 's avonds tevoren gehoord in de kapel: "God heeft iedereen lief en je moet je vijand lief hebben" (zwarte kost, hé).

Het "Oh Happy Day" op het einde was van "duivelse" afkomst (zie je wel dat ik een woordenboek nodig heb). Voor ons hadden wij een swingende zee van in regenboog gekleurde golven! Het enthousiasme was zo besmettelijk dat zelfs de oude dame naast mij begon te "shaken".

Proficiat, Effatakoor, en bedankt voor het zingen, maar ook voor alles wat er achter schuilt!

Na de viering waren wij uitgenodigd om een broodje te eten bij Katrien en één van de priesters. Midden de rue Blaes is daar een oase van rust! Ook nooit gedacht, noch gezien! Maaaaaar ... tijdens het welkomstglas, zo zonder te verwittigen, begon het koor "I want to be ready" te zingen. Opeens stond ik daar midden het koor, vol van die gospel die ik zo graag beluister op de cd van Lea. Het kon niet op!

In de namiddag, wanneer wij in het reusachtige hospitaal Erasmus bij mijn broer aankwamen, en wanneer wij die honderden vensters zagen, besepte ik hoe wijd de TV-mis wel verspreid is. Want achter ieder venster is er een TV, en voor iedere TV een zieke. En volgens mijn inlichtingen kijken 80% van de zieken naar de TV-mis.

Beste vrienden, ik kreeg zo ineens zin om een regenboogsjaal te dragen om het ziekenhuis binnen te stappen!

Als zeer veeleisende en kritische toeschouwers wensen wij onze lidkaart van de fanclub te hernieuwen!

Proficiat!

Viviane

PS: Boven het oude altaar staat een kleine "Onze-Lieve-Vrouw van Goede Bijstand", versierd met een gebloemde sluier. Ze kijkt naar links. Links stond het Effata-koor.

Wanneer het koor een TV-mis zingt, dan draagt dat bij tot Haar "Goede Bijstand": aan alle mensen die niet buiten kunnen.